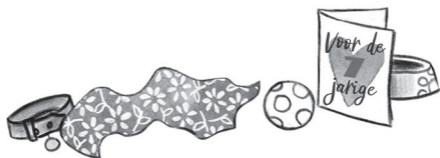

LINA
EN HET
HUISDIER
DRAAKJE

*Voor mijn prachtige dochter
en haar eeuwige liefde voor draken*

Een verrassing voor de jarige

Hoofdstuk een

Lina Dewan werd wakker. Het was de ochtend van haar zevende verjaardag!

‘Vandaag is het zover!’ riep ze blij en ze kwam met tweeënhalve sprong van haar bed. (Ze wilde eigenlijk drie sprongetjes maken, maar een van haar voeten bleef per ongeluk bij de vorige sprong steken.)

‘VANDAAG IS HET ZOVER!’

En dat was helemaal waar, en niet alleen omdat Lina nu eindelijk jarig was.

Vandaag was ook bijzonder om een heel

andere reden. Vandaag was de dag waarop Lina haar eigen puppy kreeg!

En dat zou niet zomaar een puppy zijn...

Maar dat wist Lina nu nog niet.

Als ze dat wel had geweten, zou het haar heel veel tijd hebben gescheeld bij het kiezen, want ook al had ze gewacht en gewacht en nog langer gewacht op vandaag, ze wist nog steeds niet helemaal zeker welke puppy ze zou kiezen.

Lina keek met een grijns naar de posters die mama aan haar muur had gehangen.

Drie pluizige puppy's met een felblauwe halsband van het dierenasiel keken haar aan.

Eerst wist Lina heel zeker dat ze die bruine zou nemen, met die donkere vlekken op haar rug. Die had de vriendelijkste ogen en zag er echt uit alsof ze paste bij Lina's lievelingsnaam: Chloë.

Maar toen zag Lina de grijze pup met die

krulletjesvacht. Die had echt het schattigste neusje van allemaal en zag er ook echt uit als een Chloë.

En daarna bedacht Lina zich weer en besloot ze dat de witte pup met die lange hangoren de ware was. (Die zag er nog veel méér uit als een Chloë.)

Sterker nog, sinds het dierenasiel de foto's had gestuurd, was Lina elke dag van mening veranderd.

Ze had zelfs geprobeerd haar moeder te overtuigen dat ze ze eigenlijk beter alle drie mee naar huis konden nemen.

Lina stak haar hand uit en aaide over het neusje van elke pup.

Er was één ding dat ze écht zeker wist.

Als Lina die avond in slaap viel, zou de pup bij haar zijn en zou haar hartje alles hebben wat het maar kon wensen.

Hoofdstuk twee

‘Vandaag is het zover!’

Lina stormde de slaapkamer van haar moeder binnen en sprong op het bed.

Mama maakte een gek geluid, een beetje zoals de bandjes die Lina moest aantrekken als ze ging zwemmen altijd deden als je alle lucht eruit perste.

Lina zuchtte.

Ze ging iets doen wat ze al heel lang niet meer had gedaan, en ze wist dat mama het echt niet leuk zou vinden.

‘Mam! Mam! Mam!’ zei Lina terwijl ze in de buik van haar moeder prikte.

Mama deed één oog open en keek haar kwaad aan.

Lina hield haar adem in.

Toen deed mama haar andere oog open en...

‘Gefeliciteerd, Lina, je bent al zeven!’
Mama glimlachte.

Ze gingen samen naar beneden en op het tafeltje in de woonkamer lag een hele berg cadeaus klaar, ingepakt in glanzend zilverkleurig papier.

‘Joepie!’ riep Lina grijnzend. ‘Mag ik ze openmaken?’

‘Kijk maar snel. Vandaag is het eindelijk zover!’ zei mama.

Meteen vlogen de zilveren snippers papier in het rond.

Een zacht puppybedje!

Een prachtig glinsterende halsband en een riem!

Drie puppyspeeltjes!

Een etensbak en waterbak die bij elkaar pasten!

En het mooiste van alles: het kussentje en de deken waarvan mama nog zo tegen Lina had gezegd dat de puppy ze niet nodig zou hebben, maar waar Lina erg hard om had gesmeekt.

‘Dank je, dank je, dank je!’ zei Lina en ze gaf mama een dikke knuffel. ‘Kunnen we Chloë dan nu gaan ophalen?’

Mama keek naar de klok en schudde haar hoofd. ‘Nee, het is nog te vroeg.’

‘Wanneer is het dan niet meer te vroeg?’

‘Om negen uur.’

‘En hoe laat is het nu?’

‘Half zeven.’

‘O.’

De uren krópen voorbij.

Lina had Chloë’s bedje al netjes in haar eigen kamer neergezet, ze had de perfecte plek gevonden voor Chloë’s kussen en dekentje op de bank in de woonkamer, ze had Chloë’s drinkbak al volgeschonken met

water en een berg honden-koekjes in de voerbak gedaan en was weer naar haar kamer gegaan om Chloë's bedje toch nog op een andere plek te zetten (het stond toch echt veel gezelliger vlak naast haar grote bed) toen de kleine wijzer van de klok eindelijk op de negen stond.

‘Op naar het dierenasiel!’ riep Lina en mama vrolijk en ze stapten in de auto.

Eenmaal daar aangekomen, liepen ze door de piepende schuifdeuren naar binnen. Lina kon niet wachten.

‘Rustig aan, Lina!’ riep mama nog toen Lina voor haar uit rende.

‘Kan ik niet!’ riep ze terug, want ze kon echt niet meer kalm blijven.

‘Lina Dewan?’ vroeg de vrouw achter de balie toen Lina slippend tot stilstand kwam.

‘Wat een perfecte timing! De vier puppy’s zitten al in de speelzaal.’

‘Vier?’ vroeg Lina.

Een man met een felblauwe pet van het dierenasiel nam Lina en mama mee door een lange, blauwe gang naar een grote blauwe deur.

Die deur duwde hij open en...

‘Puppy’s!’ Lina holde meteen naar binnen.

Haar ogen schoten van het ene hondje naar het andere. Er was er eentje met een

vuile, lange vacht, er was een zwarte pup met een witte vlek op zijn pootje, een bruin gevlekte pup en een goudgele pup, maar...

‘Waar zijn mijn puppy’s?’ vroeg Lina.

Mama keek eens goed naar een van de puppy’s die op zijn rug rolde en zei: ‘O, jeetje, ik geloof dat dat een jongetje is! Het zijn allemaal jongetjespups!’

‘Maar Chloë is een meisje,’ zei Lina.

‘Een meisje?’ zei de man van het dierenasiel. ‘Alle meisjespups zijn gisteren al meegenomen.’

‘Maar dat kan niet,’ zei Lina en ze voelde dat haar onderlip begon te trillen. ‘Ik heb foto’s gekregen. Ik mocht kiezen!’

‘Dan denk ik dat er ergens een foutje is gemaakt,’ zei de man van het asiel. ‘Maar maak je geen zorgen, we hebben meer puppy’s. Over drie weken mogen die weer naar een nieuw baasje!’

Lina begon te huilen. ‘Maar... het zou... vandáág... zover zijn!’

